

น้ำแข็งขั้วโลก กับภาวะโลกร้อน

ศิริพงษ์
วิชairoj

siripong@kidtalentz.com

คงเห็นข่าวคราวกันมาแล้วว่า น้ำแข็งที่ขั้วโลกแถบอาร์กติกละลายในอัตราที่เร็วขึ้นกว่าเดิมนัก ระดับของน้ำแข็งอาร์กติกตอนนี้ต่ำสุดในประวัติศาสตร์ในระยะไม่นานมานี้ ศาสตราจารย์ปีเตอร์ แวดแฮม แห่งมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ชี้ให้เห็นว่าผลของการที่น้ำแข็งขั้วโลกลดลงต่ำเป็นประวัติการณ์นั้น เทียบเท่าได้กับการปลดปล่อยคาร์บอนสู่ชั้นบรรยากาศโดยมนุษย์ตลอดระยะเวลา 20 ปีเลยทีเดียว

ผลกระทบต่อสถานะโลกร้อนจึงยิ่งเพิ่มขึ้นมหาศาล

ในปี 1980 หรือเมื่อสามสิบปีที่แล้ว น้ำแข็งอาร์กติกในช่วงฤดูร้อนครอบคลุมพื้นผิวโลกประมาณ 2 เพอร์เซ็นต์ แต่ปัจจุบันลดลงเหลือประมาณครึ่งเดียว จาก 8 ล้านตารางไมล์

เมื่อสามสิบปีที่แล้ว เมื่อถึงปี 2007 ลดลงเหลือ 4 ล้านตารางไมล์

และตอนนี้ลดลงต่ำกว่านั้นเหลือเพียงราว 1 ใน 4 ของเมื่อสามสิบปีที่แล้ว แผ่นน้ำแข็งทั้งน้อยลงและบางลง

แผ่นน้ำแข็งขั้วโลกที่ขาวโพลนสุดขอบฟ้า นั้นทำหน้าที่อย่างหนึ่งของมันตลอดมาก็คือการสะท้อนรังสีจากดวงอาทิตย์กลับคืนออกไปในบรรยากาศ เมื่อแผ่นน้ำแข็งลดน้อยลง การสะท้อนก็ลดลงตามไปด้วย โลกจึงซึมซับความร้อนเอาไว้มากขึ้น ส่งผลให้อุณหภูมิเฉลี่ย

ของโลกสูงขึ้น

มันคืออีกหนึ่งปัจจัยที่เร่งสถานะโลกร้อนที่ตามมาด้วยปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ที่เกิดสภาวะภูมิอากาศสุดโต่งแปรปรวนจนยากจะคาดการณ์ และส่งผลตามมาอีกมากมายหลายอย่าง

ปัญหา น้ำแข็งขั้วโลกละลายเร็วขึ้นเป็นปัญหาวงจรอุบาทว์ที่มนุษย์มีส่วนร่วมสร้างอย่างแข็งขัน การปลดปล่อยคาร์บอนจากกิจกรรมของมนุษย์ทำให้เกิดสภาวะเรือนกระจก แทนที่ความร้อนจะสะท้อนพ้นไปจากชั้นบรรยากาศ มันกลับถูก

กักขังไว้ ขณะเดียวกันชั้นโอโซนที่ถูกทำลายเพราะฝีมือมนุษย์ก็ทำให้อรังสีจากดวงอาทิตย์ส่องลงมาถึงโลกได้มากขึ้น อุณหภูมิโลกที่ร้อนขึ้นทำให้แผ่นน้ำแข็งละลายเร็วมากขึ้น

พื้นที่ที่น้ำแข็งเคยปกคลุมเปิดโล่งเป็นน้ำทะเล ซึ่งซึมซับความร้อนไว้ได้ดีกว่าแผ่นน้ำแข็ง ขณะเดียวกันเมื่อแผ่นน้ำแข็งเปิด ก็จะมีเทนที่ร้ายแรงยิ่งกว่าคาร์บอนไดออกไซด์หลายสิบเท่า ก็ถูกปลดปล่อยออกมาจากข้างใต้

ทั้งหมดนี้รวมกันก่อให้เกิดปัญหาที่เป็นวงจรถัดบนกลับไม่รู้สิ้นสุด และเป็นการสะท้อนกลับในอัตราเร่ง และถ้า น้ำแข็งขั้วโลกยังละลายในอัตราแบบนี้ ปัญหาที่ตามมาจะยิ่งเร็วเกินกว่าที่คาดไว้

ปัญหาสภาพภูมิอากาศเป็นปัญหาร่วมของคนทั้งโลกที่อัล กอร์ บอกว่า มนุษย์ไม่เคยประสบกับปัญหาร่วมกันระดับโลกเช่นนี้มาก่อน มันจึงเป็นเรื่องที่แก้ไขได้ยากเย็นแสนเข็ญอย่างยิ่ง เพราะคนหนึ่งคนใด ประเทศหนึ่งประเทศใด ไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ไปโดยลำพัง

และข้อสรุปที่ตรงกันก็คือ คนจนที่สุดจะเจ็บที่สุด